

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1649

Cap. 3. An Incarnatio fuerit necessaria ad hoc vt pro peccato satisfieret de rigore Iustitiæ. Vbi multa de Iustitia commutatiua & an dentur veræ obligationes in Deo: & de præcepto numquam se ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-39069

CAPVT III.

*An Incarnatio fuerit necessaria
ad hoc ut pro peccato satisfacere
derigore Iustitię. Vbi multa
de Iustitia commutativa
& an dentur verę obligatio-
nes in Deo: & de præcepto nõ-
quam se occidendi.*

40 **C**ertum est ex varijs
Scripturę testimo-
nijs dari in Deo Iustitiam ali-
quam saltem latè acceptam
quam exercet non solum erga
omnes creaturas tribuendo
vnicuique quod illi conuenit,
sed quam exercet nomina-
tim erga creaturas racionales
reddendo vnicuique pro bonis
operibus mercedem promissã.

Cæ-

Cæterū negamus in Deo strictam obligationem Iustitiæ commutatiuæ.

41 Quod vt melius constet, ponimus; Primo Deum non posse ad aliquid obligari, quin reddat sibi impossibile oppositum; alioquin posset facere contra suam obligationem. Ponimus secundò non omnia decreta, per que Deus reddit sibi impossibile aliquid, esse obligationes ad id nō faciendum. Alioquin Deus æquè diceretur se obligasse ad non facienda omnia ea, quæ re ipsa non faciet, nam circa hæc omnia habuit ab æterno decretum negatiuum. Ponimus tertio; de essentia obligationis verè, & nō tantum putatiuè ad aliquid esse, vt qui se obligat, intelli-

N 4 gatur

gatur potens facere oppositum sub aliqua conditione possibili in sensu composito cum toto eo quod ita existit in priori signo ad talem obligationem, ut non habeat necessariam connexionem cum eiusmodi obligatione. Obligatio enim est instituta, ut medium ad impediendum id, quod alioquin hic, & nunc intelligitur possibile fieri ab obligato, ac proinde ligat aliquam potestatem physicam illius. Quo circa inutilis esset obligatio, si ea potestas physica intelligeretur iam exclusa in priori signo ad obligationem, & sine respectu necessario ad ipsam obligationem.

42 *Diximus sine respectu necessario, nec enim repugnat ali-*

aliquē in priori signo ad obligationem intelligi determinatum ad actionem illam, sed ponendam dependenter ab obligatione: eo modo quo S. Thomas ait orationem Christi pro resurrectione Lazari non fuisse superfluam, quia licet Christus præuideret Lazarum esse resurrecturum, præuidebat tamen idipsum euenturum, dependenter à sua oratione, tanquam à medio. Sic ergo posset quis in priori natura ad obligationem suam certificari de re futura ad quam obligatur, sed prout ponendà dependenter à sua obligatione.

43 His positis de obligatione in genere: tunc Deus dicitur obligari ex aliqua virtute, quando ponit aliquid præ-

N S uium,

uium, cum quo si non conne-
 teret deinde aliquā actionem,
 possemus ritè inferre Deum esse
 se imperfectum. vt pote caren-
 tem aliqua perfectione sim-
 pliciter simplici, quæ spectat
 ad illam virtutem. Ita promissio
 Dei dicitur Deum obligare
 ex fidelitate ad faciendā rem
 promissam, quia nisi eam face-
 ret, ritè colligeremus promissio-
 nem Dei non esse motiuum
 dignū summa fiducia; Quæ di-
 gnitas est perfectio simpliciter
 simplex, Vnusquisq; enim vellet
 potius eā habere quā nō habe-
 re. Et ideo obligatio fidelitatis,
 sicut etiam veracitatis est pri-
 mario instituta in bonū obli-
 gati, & non in bonum obliga-
 tarij vt demonstrauius in
l. de Iust. & iure.

Hinc

43. Hinc inferimus, Deū non habere strictam obligationem iustitiæ commutatiuę. Hęc enim obligatio in hoc differt ab obligatione fidelitatis, quod tribuat alteri ius & actionē cōtra obligatū, & eximat à debito gratiarum actionis pro adimplemento illum in cuius bonum promissio impletur. Et porrò inter creaturas bonum est posse suscipere hanc obligationem, multi enim nollent contrahere cum Petro, si nunquam acquirerent actionem aduersus Petrū, & si tenerentur illi agere gratias pro obseruatione contractus, quare nisi Petrus posset suscipere talem obligationem sæpè non inueniret, cum quo contraheret, sed quantum ad priorem partem, hoc est ad actionē ciuilem

N 6 nemo

nemo curaret acquirere hanc actionē, si promissio Petri necessitaret physicè Petrum ad obseruantiam; actio enim illa est quoddam medium, vt res promissa impleatur, si promissor repugnet. Ideo nemo curaret acquirere hac actionem aduersus Deum, vtpote qui non potest deficere promissis. Item quantum ad debitum gratiarū (præter alia quæ omitto) nemo respuit se debere gratias Deo: Ergo nemo libētius cōtraheret cū Deo si Deus obligaretur ex stricta iustitia ac si obligetur tantū ex fidelitate; ergo nulla erit perfectio Dei, si possit obligari ex iustitia strictè sumpta, quæ perfectio deficiat si possit obligari tantum ex fidelitate.

45 Hæc ergo obligatio
stri-

stricta iustitiæ esset in Deo plane inutilis; Et ex alia parte diceret aliquã imperfectionem. iustitia enim commutativa in hoc differt ab alijs virtutibus ad alterum, vt in loco demonstrauius, quod hæc sola habet pro mensura operandi alienam voluntatem intendentem bonum aut placitum propriũ. Et ideo hæc obligatio repugnat perfecto dominio, quale est in Deo; qui omnia operatur propter semetipsum & non habet aliam regulam, quã suam bonitatem, & voluntatem.

46 Neque placet distinctio, quã aliqui adhibent quod Deus non possit quidem dare ius alteri aduersum se, possit tamen cedere iuri, quod habebat aduersus alterum adeoq;
red.

reddere sibi aliquā actionem
iniustam ex defectu iuris, quæ
antea fuisset illi iusta, nam vt in
lib. de Iustitia probauimus,
vnusquisque potest facere sine
iniustitia quācunq; actionem
nisi alter habeat ius impediti-
uum talis actionis. Verum
quidem est Deum non posse
punire post remissum crimen
vt poterat antea. Hoc tamen
non prouenit ex defectu ali-
cuius iuris, sed ex eo quod
Deus non potest significare
aliquid falsum. Iudex enim per
punitionem significat, quod
punitus commisit aliquod cri-
men, ratione cuius sit prudenter
valibile auctoritate publica vt
ei tale malum inferatur ex eo
quod talis mali executio, vel cō-
minatio præcedens, sit vel fuerit
vti

utilis ex natura sua ad arcen-
dum punitum, vel alios à delictis.
Hoc enim significat magistra-
tus, dum pronunciat, malefa-
ctorem esse tali pæna punien-
dum. Sed Deus non potest si-
gnificare hoc (quippe quod est
falsum) postquam crimen re-
misit: ergo ex isto capite non
potest tunc punire. An vero
possit cruciare innocentem est
alia quæstio, quæ non spectat
ad hunc locum.

46 Non tamen requiritur
ad illud ius quod vocatur *iusti-
tiae commutativa* eos omnes
inter quos hæc iustitia interce-
dit, habere æqualē æstimatio-
nē rerū super quibus hæc iusti-
tia fundatur, vt aliqui recētio-
res asserunt inde colligentes
inter Deum, & homines inter-
cede.

cedere iustitiam distributiuam
sed non commutatiuā . Nam
quidquid sit an hæc æqualitas
æstimationis requiratur ad il-
lum actum iustitiæ commuta-
tiuæ qui dicitur *commutatio*,
& à quò tanquam à frequen-
tiori, ea sibi nomen asciiuit;
certum tamē est nec omnem,
nec primarium actum illius
iuris quod fundat hanc iusti-
tiam, esse comutationem . In-
commutatione enim permuta-
tatur ius eum iure, ergo obie-
ctū illius iuris, quod permuta-
tur, debet esse aliquid distin-
ctum, & antecedens ad ipsam
notionem cōmutationis, qua-
re etiam si omnes commuta-
tiones essent impossibiles, &
interdictæ, sicuti sunt in mul-
tis materijs, adhuc daretur ius
iusti.

iustitiæ commutatiuè, ratione cuius illicitum esset contrectare rem alienam inuito domino.

48 Rursus falsum est id quòd iidem affirmant, posse Deum obligari ex aliqua iustitia, quoniam licet dominium plenum eiusdem rei quando illud est eiusdem rationis, non possit esse in duobus & idcirco duæ creaturæ non possint habere dominium plenum eiusdem rei, vt demonstrauius in *lib. de iustitia*, secus tamen fit de dominio quod habet creatura si comparetur cum dominio quod habet Deus, quia, inquiunt, illud primum est *dominium utilitatis* idest ordinatum ad promouendam felicitatem Domini; hoc verò se-

se-

secundum est *dominium excellentia*, ordinatum non ad percipiendam, sed ad dandam, alteri utilitatem ex re, quæ habetur in dominio, & ideo *dominium* illud quamuis plenissimum nō repugnat cum isto, Hęc inquam doctrina non satisfacit primo, quoniam, Patres, & Theologi loquuti sunt de dominio Dei, non tanquam de dominio aliquo equiuoco, sed de dominio cui propriissime applicetur hoc vocabulum ac proinde putarunt hoc nomen non esse duplicis significationis, sed in eodem sensu conuenire nobis, & Deo. Atque idcirco S. Thomas 2. 2. q. 103. art. 4. in cor. ait *dominium* solius Dei esse plenum & adequatum; quę doctrina esset
falsa

falsa si tam Deus, quam creatura haberēt dominium adæquatum diuersæ rationis.

48 Secundo quia licet finis dominij in Deo, & in creatura sit diuersus; sicut etiam diuersus est finis potentię physicæ in, utroque, essentia tamen vtriusque dominij est eadem. sita in hoc quod possit pro voluntate Domini reddi illicitus vsus physicus talis rei cuiusque alteri personæ. Quare hoc ipso quod creatura haberet ius aliquod aduersus Deum, non esset Deus adæquatè Dominus vel suæ potentiæ, vel alicuius rei particularis, sed teneretur sequi tanquam regulam in operando voluntatem creaturæ. Imo non posset remanere in Deo plenum ne illud quidem.

dem *dominium excellentia*,
 quod eiusmodi auctores dicunt
 esse proprium ipsius; nec enim
 posset dare utilitatem cuicum-
 que personæ ex re cuiuspiam
 se obligata, invito domino ta-
 lis iuris, sicut antea potuisset.
 Hinc excludimus à Deo non
 solum obligationem Iustitiæ
 cōmutatiuæ, sed etiam distri-
 butiuæ. Nam quæcunque obli-
 gatio Iustitiæ fundatur in ali-
 qua obligatione iustitiæ com-
 mutatiuæ vel erga eādem per-
 sonā, vel erga aliam, ut osten-
 dimus in prædicto *libro de iu-
 stitia*.

50 Negamus insuper dari
 in Deo aliam obligationem
 cuiuscūque virtutis, quā in *ra-
 tione signi*, omnis enim obliga-
 tio ligat obligatū in aliquo in-
 stanti

stanti ad hoc ut teneatur velle hic & nunc id quod in eo signo, in quo datur obligatio adhuc ipse, non intelligitur velle; si enim obligatio esset talis, ut essentialiter inuolueret meum beneplacitum de re ad quam obligor existens pro eo instanti, pro quo obligor, utique relinqueret me solutum ut antea; hoc est potentem facere id quod mihi placet & non aliud, adeoque non haberet conceptum obligationis, qui est, limitare mihi potestatem honestè volendi, id quod adhuc non intelligor velle, aut nolle, huiusmodi autem est omnis obligatio diuina quippe quæ essentialiter est connexa in eodem signo cum decreto Dei saltem per modum intentionis

tionis

tionis, deponenda illa re ad quam ipse obligatur, nō potest enim velle obligari quin eadem volitione velit omnia, quæ videt essentialiter connexa cum obligatione, cuiusmodi est executio ipsius suę infalibilis obligationis. Neq; mouetur ad volendum in vno instanti à voluntate sua elicita in instanti priori, sicut mouetur creatura, sed elicit omnes suas volitiones in tota sua indiuisibili æternitate. Voluntas ergo promittēdi nullo modo ligat Deum magis, quam liget me in sessione voluntas sedendi, quam ego habeo.

50 Dixi tamen Deum obligari *in ratione signi*, sicut enim dicitur Deus velle *in ratione signi* ea, quæ præcipit nobis

bis

bis inobedientibus, non quia
ea simpliciter velit, quando-
quidem eius voluntati nemo
resistit: sed quia ita se gerit in
puniendo qui re precepta non fa-
cit, ac se gerunt homines, dum
aliquid volunt; ita potest dici
obligari *in ratione signi*, qui apo-
nit aliquid exterius ita certifi-
cans nos de sua operatione fu-
tura in gratiam nostram, ac solent
certificare mutue obligationes
inter creaturas. Cum hoc ta-
men discrimine ut obligatio
creaturarum sit causa rei promissae
per memoriam ipsius obliga-
tionis manentem in promisso-
re; At in Deo obligatio inter-
na per suam existentiam est cau-
sa rei promissae: Est enim vo-
luntas per modum intentio-
nis, quae determinat Deum ad
po-

po-

ponenda media, & ad volendam executiuè rem promissam.

52 Idcirco Deus habet veram virtutem fidelitatis sublati imperfectionibus, cuius honestas consistit in hoc *ponere facta conformia verbis antea prolatis in bonum alicuius cum conformitate ad primam regulam*. Ita etiam habet aliquam iustitiam commutativam latè acceptam, quæ intendit hanc honestatem: *dare id quod promissum est sub conditione alicuius rei à promissario faciendæ habentis proportionem cum re permissa*.

53 Merita si quidem habent proportionem cum premio, quod Deus reppendit, eaq; intrinsecè, & ex propria natura;

tas; ita ut si Deus non esset dominus omnium, & vellet emere eiusmodi merita, iustum pretium solueret si rependeret id quod nunc rependit tanquam præmium de condigno, ut in libro de Iust. probatum est. Et quamvis inter creaturas non sufficiat hæc æqualitas retributionis ad honestatē iustitiæ, sed insuper requiratur habere pro mensura voluntatem illius cui retribuitur, id tamen contingit quoniam unaquæque creatura rationalis in ordine ad alias creaturas habet dominium quarundam actionū ordinabilium pro suo libito ad suam fælicitatem: & ideo honestas iustitiæ exigit ut respectu eiusmodi actionum sequamur non tantum utilitatem,

O

sed

fed volūtatē alterius, cui re-
tribuimus. In quo sensu Ari-
stoteles vocavit *lucrum* quid-
quid fit ad proprium libitum
in re aliena. At nulla creatu-
ra est regula suæ felicitatis, &
suarum actionum respectu
Dei, sub quo omnes sumus
tanquam pupilli sub tutore:
quā propter tota honestas,
quæ est in iustitia creaturarū,
excellentiōri modo inuenitur
in ea retributione quam Deus
exercet non habendo pro re-
gula voluntatē illius cui retri-
buit, sed retribuendo cū alijs
bonis ipsam quoq. volūtatē.
Cæterū quod fiat sine ob-
ligatione, non imminuit, sed
auget perfectionem eiusmodi
virtutis: Obligatio enim
requiritur ex imperfectione

subie-

subiecti, & ex eo quod voluntas aliena debeat esse regula ipsi operanti, Quomodo autē Deus habeat etiā honestatem iustitiæ distributiue expositū est in l. de iust.

§4 Creatura quidem posset obligari ex iustitia respectu Dei si hic præciperet vt dominus proprietatis, quamuis enim creatura sit serua Dei & inter dominum, & seruum nō intercedat iustitia mutua; potest tamen seruus inferre domino iniuriam, quæ supponit obligationem iustitiæ præcedentem: ac proinde potest esse obligatus domino ex iustitia. Neque ad iniuriam requiritur illatio damni, sed sufficit violatio voluntatis domini: voluntas autem Dei violari po-

test à creatura, quia licet fuisset liberum Deo ponere creaturam in alijs circumstantijs, in quibus videbat eam bene operaturā, nō tamen fuit liberum Deo obtinere bonā operationem in his circūstantijs, & sine maiori gratia, ad quod obtinēdum Deus habebat ius, & potuit creaturam obligare. Item licet Deus respectu nullius euentus possit esse simpliciter inuitus voluntate *beneficiti*; est tamen inuitus voluntate signi, & ea voluntate, qua non potest gaudere de mala operatione propter ipsam operationem & gratia ipsius, sicut gauderet de bona.

55 Et porrò nisi prædictę solutiones sufficerēt ad saluandā virtutem & vitium iustitię, &

in-

iniustitiæ in creaturis respectu Dei, neq; etiam possent saluari gratitudo, & ingratitude, obedientia, & inobedientia, & similes, vt patebit consideranti. Non tamen potest creatura obligari Deo ad restitutionem quatenus formaliter restitutio est. hæc enim nō dicit tantum negationem perseuerantię in occupatione iniusta, sed dicit actum positium per quem iniuriam passus constituitur in eo statu, vel æquali, in quo esset si non accepisset iniuriã: Ideo seruus vt seruus non potest restituere domino. nam vel illa actio, per quã restituit, est in dominio ipsius serui, & sic secūdū illā nō cōsideratur vt seruus, sed habet distinctionem patrimonij saltem

ex liberalitate hæri, qui facit illum dominum talis actionis: vel non habet dominium illius actionis, & ponendo illam non restituit, quia nihil datur de suo, sed quod datur domini est etiam independenter ab iniuria accepta.

56. Quod si dominus talem actionem a seruo non exigat, vel omittit eam exigere inscius iniuriæ acceptæ, & alioquin exacturus, vel conscius: Si conscius, utique seruus non tenetur eam actionem ponere; atque adeo non obligatur ex iustitia ad hanc restitutionem, quæ proinde non habet essentiam illius restitutionis ad quam ex iustitia tenemur; ut pote qui actus semper includit debitum: si verò dominus omittit, talem actionem.

actio-

actionem à seruo exigere ini-
scius iniuriæ ab eo acceptæ, &
alioquin exacturus, tenetur
eam seruus ponere non in ra-
tione restitutionis, sed ne do-
minus ex eius iniuria patiatur
nouū dānū omittens, exigere
id quod alioquin exigeret. Ex
his cōstat nō posse exerceri à
nobis restitutionem erga Deū,
nam Deus est dominus omniū
nostrarum actionū, nec potest
vllam partem huius dominij à
se abdicare. Quare si post iniu-
riā nō exigeret aliā actionem,
nō pateretur nouam iniuriam
per hoc quod eam non obti-
neret: sicuti patitur is cui non
restituatur, Et certè impossi-
bile est nos teneri ad aliquid
ex iustitia erga Deum, & si-
mul Deū non exigere vt illud

O 4. præ.

præstemus: Si autem exigeret,
non tam esset restitutio, quam
prima solutio debiti, Nec di-
cas, fore restitutionem si exi-
geret ex motiuo iniurię prius
acceptę. Nam cōtra est, quia
si dominus ex motiuo furti se-
bi illati à seruo iubeat seruum
fodere in vinea, non idcirco
dicitur seruus restituere per il-
lam fossionem. Si quidem ad
essentiam restitutionis requi-
ritur aliqua distinctio patri-
moniorum, & quod actio, per
quã fit restitutio, sit secūdū se,
& præscindēdo ab iniuria illa-
ta, in dominio restitutoris, vt
diximus, quod nō potest cōti-
gere in creatura respectu Dei.

57 Verisimilius tamen est,
nūquam Deum de facto præ-
cipere ex iustitia, & vt domi-
num

nū proprietatis. Nam ex vna parte potest præcipere quæcūque vult vt dominus iurisdictionis; ex alia parte hic modus præcipiendi videtur magis cōsonus bonitati diuinæ. Quoniam vt diximus in *lib. de iust.* in hoc differt vtrumque præceptum, vt alterum respiciat ex suo modo tendendi bonū ipsius præcipientis, alterum bonum subditi eo modo quo pater præcipit in bonum filij. Videtur autem Deus semper præcipere nobis in bonum nostrū: hoc enim reddit & laudabiliorem ex nostro modo concipiendi diuinam gubernationem, & nos magis obstrictos beneficietie diuinæ, & facit quod Deus sit tātò magis victurus cū iudicabitur.

Q

S

Neq;

58. Neque ut probetur Deū
 in aliquo saltem casu præcipe-
 re ex dominio proprietatis,
 valet hæc ratiocinatio: Vide-
 tur Deus præcipere ut domi-
 nus proprietatis nequis sibi
 mortem inferat, eo quod hoc
 præceptū cū omnimoda uni-
 uersalitate fūdari nequeat vel
 in aliqua utilitate nostra, ut po-
 te quibus aliquando satius es-
 set posse vitam abrūpere, vel
 in utilitate Reipublicæ, tum
 quia huic sæpè inutilis vel no-
 xia est quorūdam vita, tū quia
 nō est inseparabile à conditio-
 ne hominis ut sit pars Reipu-
 blicæ: multi enim vixerūt so-
 litariè in syluis. Nam contra
 hanc ratiocinationē est, quia si
 hoc esset, eiusmodi præceptū
 non esset naturale, hoc est se-

cundū petitionem, & exigen-
tiam naturæ, sicuti omnes fa-
tentur esse, sed merè arbitrariū.
Deo: Natura enim non pete-
ret eam: vniuersalitatē prohi-
bitionis quæ nobis nō expedi-
ret. Verius ergo est hoc præ-
ceptū fundari in alia ratione;
quia scilicet cū Deus cōstitue-
rit terminum vitæ pro termino
viæ, in qua debemus mereri
æternam fælicitatem seu su-
pernaturalem vt contingit de
facto, seu merè naturalem vt
euenisset in pura natura, se-
quitur, quòd præcidere vitam
adeòque viam non debeat ef-
se in potestate nostra sed Dei,
cuius est concedere donum
perseuerantiæ, atq; adeo mor-
tem in illis circumstantijs, in
quibus ipsa nobis sit initium

æternæ felicitatis. Ideo peccant
dè peccant qui mortem sibi
inferunt, ac milites, qui iniussu
imperatoris militiam deserunt,
Quod sanè peccatū non esset
si anima cum corpore interi-
ret: tunc enim prudentis foret
abrūpere vitā ærūnosam si-
ne spe iucundioris status: nūc
verò secus est, quando quidem
illæ ipsæ ærumnæ sunt ex diui-
na voluntate à nobis perferen-
dæ, tanquam femina perpetuæ
beatitudinis. Petit ergo natura
hanc prohibitionem vniuersa-
lem non tanquam sibi bonam
primò, & per se, sed tanquam
necessario cōnexam cū capa-
citate felicitatis perpetuæ, cui-
us adeptio nō cōgruit naturæ
creatæ nisi cum hac summa
dependentia à nutu supremi

Res

Regis. Et quoniam hec ratio non est per se hominibus nota, ideò multi superbi philosophantes, & aspernantes insita naturæ dogmata nisi ratio pateat, putarunt fas esse sibi manus inferre. Natura enim, sicut etiam cæteri Principes, nõ quoties fert legem iustam, toties rationem eiusmodi legis euulgar.

59 Cum ergo neq; Deus obligari possit ex iustitia, neq; nos possimus ex iustitia obligari ad restituendũ Deo, constat non ideo Incarnationem fuisse necessariam, vt vel Deus ex iustitia teneretur acceptare hanc satisfactionem vel vt genus humanum satisfaceret pro aliquo debito iustitiæ. Cõfirmatur vtraque pars: prima
qui-

quidem, quoniam Deus in pe-
nā peccati originalis in cuius
remedium principaliter venit
Christus, non abstulit nisi bo-
na gratuita, ut probauimus in
lib. de gratia quæ bona sicut
poterat à principio nō elargiri
ita poterat elargiri sub qualibet
conditione voluisset, qua cō-
ditione nō adimpleta poterat
sine iniustitia per nullam satis-
factionem moueri ad ea redō-
nanda. Item confirmatur se-
cunda pars; nam peccatū ori-
ginale non fuit nobis, simpli-
citer voluntariū, nec proinde
nos obligat ad aliquam satis-
factionem. Omnis enim satis-
factio vel est resarcitio iniuriæ,
vel est pænitentia, & retracta-
tio offensæ. At sine proprio
voluntario nec datur iniuria,
nec

nec talis offensa quæ sitretractabilis per pænitentiam: quippe neminem potest pænitere actionis quam ipse vetè non fecit.

C A P V T I V.

An Incarnutio fuerit necessaria, ut equaliter satisfaceret pro peccato: ubi an peccatum habeat malitiam infinitam, & an repugnet creatura infinita perfectio vel simpliciter vel in aliquo genere.

60. **S**upponimus, quod probatum est in l. de actibus humanis, omne peccatum esse essentialiter offensam Dei & depēdere essentialiter à cognitione saltē confusa

sa